

Musíme sa vždy snažiť
prispôbiť sa novým
okolnostiam
Všetci Budhovia,
všetci svätci
v troch časoch, v minulosti,
v súčasnosti a v budúcnosti,
nehovoria nič moc.
Nie sme ničím.
Nenechajte svoj mozog
oklamať vás,
oklamať vás o vašej pokore
a vašich zásluhách.
Nepredávajúce svoje zásluhy
a požehnanie z praktikovania
tak lacno.
Dokonca aj keď urobíme
v tomto živote niečo dobré,
posúďte, koľko zlých vecí
sme urobili
v predchádzajúcich životoch.
Dokonca to nestačí,
aby sme to nahradili.
Zničili sme
mnoho vecí.
Bolí sme deštruktívni.
Preto sme stále tu
a zápasíme v tomto živote.
Ak sa pozriete na svoju
súčasnosť, viete,
aká je minulosť.
A ak v tomto živote
neurobíme niečo
konštruktívne,
uvidíte,
čo prinesie súčasnosť.
Takže všetko, čo robíme,
je vlastne pre nás.
Iba blázon
bude hovoriť s inými ľuďmi
o tom, čo robia,
alebo propagovať ich prácu.
Vždy nerada
zasahujem do práce
rôznych centier,
pretože chcem, aby ste rástli,
aby ste boli nezávislí
a riešili veci
vlastnou múdrosťou,
a niekedy sa učili

i na chybách.
Niekedy vám ale
hovorím veci len preto,
že chcem, aby ste sa zlepšili
a aby ste vedeli,
ako sa to dá urobiť lepšie.
Vždy je v tom
veľa lásky.
Keď čítame náš časopis,
dokonca aj ja sa z toho teším,
pretože mnohé veci
neviem.
Mnohé skúsenosti,
o ktoré sa delíte v časopise,
vidím aj ja po prvýkrát.
Hovorím si: „Môj Bože,
to je veľmi zaujímavé.“
Áno, veľmi zaujímavý,
ten náš časopis.
Mohla by som povedať,
že je to najzaujímavejší
časopis na svete.
Pretože je plný
skvelých príbehov,
plný rozprávok,
ktoré sú pravdivé,
ktoré sú skutočnými príbehmi
a sú také krásne,
pravdivé a dojímavé,
že niekedy, keď ich čítate,
tečú vám slzy.
Keď vidím spôsob, akým
píšu a akí sú úprimní,
koľko lásky
majú ku mne
ku praktikovaniu
a k sebe navzájom,
tečú mi slzy.
A je to veľmi zaujímavé,
veľmi zázračné,
veľmi výživné,
veľmi povzbudzujúce,
veľmi podporujúce
pre náš duchovný vývoj,
pre náš život a pre všetko,
čo potrebujeme.
Mohla by som povedať,
že je to ten najzaujímavejší
a najužitočnejší časopis.
Čítavala som aj mnoho iných

časopisov a aj teraz ich
niekedy čítam.
Dokonca aj iné
duchovné časopisy. Áno, áno.
Mnoho slávnych duchovných
časopisov vo svete,
z času na čas
ich tiež čítam.
Ak je niečo pekné,
rada si to prečítam.
Povedala by som,
že náš časopis
je plný zaujímavých vecí
a pravdivých príbehov.
Preto je taký dojímavý.
A cítim sa tak dobre,
že máme takýto časopis.
Pomáha nám.
Pomáha ľuďom.
Áno.
Dokonca niekedy,
keď si čítam tieto príbehy,
pravdivé úprimné príbehy
žiacov,
aj mne to pomáha.
Rozumiete mi?
Povzbudzuje ma to
pokračovať ďalej.
Takže predpokladám,
že to pomáha aj vám.
Áno?
Majsterka,
keď mi príde časopis,
vyberiem ho zo schránky
a poviem si:
„Ach, tu je ďalší!“
Sadnem si
a proste ho prečítam.
Hneď?
Hneď. (Áno?)
Som taká šťastná,
keď mi príde.
A rada sa pozerám
na obrázky.
Áno, obrázky.
Vidíte, čo sa deje, však?
To je dobré.
A oni ho zlepšujú.
V priebehu času
sa veľmi zlepšil.

Preto som rada,
že je teraz lepší.
Myslím to, že dokonca aj
rovnaký príbeh urobia
zaujímavejším.
Dobre, dobrú noc.
Ďakujem vám.
Ďakujem vám
a dobrú noc.
Áno, je veľmi ľahké
mať nedorozumenie.
Je to vaša vlastná ilúzia,
vaše vlastné myslenie,
myslíte si, že ste
taký a taký,
že musíte prejsť
cez také a také testy,
to nie je pravda.
V takom prípade,
vidíte jasne,
že to vôbec nie je test.
Okrem toho prípadu,
že je nás tu toľko ľudí
a niekedy prichádzame
z rôznych období
a rôznych pozadí,
rôznych úrovní,
je ťažké sa s tým individuálne
vyrovnať.
A každý chce
pozornosť pre seba
v tom istom čase,
pretože majú
všetky dôvody na svete,
aby si to mysleli.
„Vy neviete, že ja som
ten najväznejší praktikujúci,
som najúprimnejší,
túžim po zasvätení.
Viete, ako dlho
som na to čakal?“
Áno, áno,
máte všetky dôvody.
Tomu rozumiem.
A každý je jedinečný
svojím vlastným spôsobom,
aby si myslel, že on alebo ona
je mimoriadna.
To je isté,
sme jedineční.

Inak by to bolo
príliš nudné,
keby boli všetci rovnakí,
muži i ženy by vyzerali
podobne alebo keby mali
všetci rovnakú osobnosť.
Možno to je dôvod,
prečo sme prišli najskôr
sem na túto Zem.
Pretože v Nirváne
je to nudné, keď je každý
na rovnakej úrovni,
každý vyzerá tak isto
a všetci sú si podobní.
Takže neviem,
prečo ste v prvom rade
prišli sem,
ale myslím si,
že je to preto.
V každom prípade, len aby
som vám ukázala, aké je
ľahké navzájom spôsobiť
nedorozumenie kvôli nášmu
spôsobu myslenia a preto,
že svet je taký komplikovaný,
a že sme naň takí navyknutí,
že nedokážeme ľahko prijať
alebo pochopiť
niečo jednoduché.
Však?
Áno, je to tak.
Je to tak.
Takže keď sme nejaký čas
praktikovali túto cestu,
začneme chápať,
ak úprimne túžime
po pochopení.
Ináč by ste tu mohli byť
sto rokov
a budete takí istí,
ak sa nechcete skúsiť zmeniť
a ak sa nechcete
zmocniť
nového príjmu múdrosti
a použiť ho. Rozumiete?
Ako keď je niekto
slepý a hluchý
a vy mu dáte
sto tisíc dolárov,
a poviete mu to sto krát,

on nebude rozumieť,
neuvidí nič.
A tak
zostane taký, aký je,
chudobný a biedny.
Takže sa vždy musíme
snažiť prispôbiť sa
novým okolnostiam,
kvôli
niečomu väčšiemu, ako je
naše osobné nepohodlie.
A to musíme vždy
obetovať.
Takže to je spôsob
akým sa musíte
zmierovať so svetom.
Čo myslíte?
Kvôli tejto pozícii
a kvôli mojej práci
musím prekonať
mnoho vecí, ktoré si
nedokážete predstaviť,
je to pre mňa veľmi ťažké.
Pretože som milovala pokoj
už od detstva
a vždy som sa bála ľudí,
ktorí sa na mňa pozerali.
Nemám rada zástupy.
Keď som bola v Indii,
dokonca aj v čase,
keď som bola žiakom, vždy
som sa vyhýbala davom.
Chodila som všade
a videla ľudí
a majstrov a to všetko, a vždy
som sa vyhýbala davom.
Pretože to proste nemám
rada. Necítim sa dobre.
Mám plachú povahu.
Nemôžem uveriť, že som
mala všetky tie prednášky,
videla všetkých tých ľudí
a rozprávala sa so všetkými
tými ľudskými bytosťami.
Nemôžem tomu uveriť.
Nikdy by som to neurobila,
ak by som nebola nútená.
A ak by to nebolo
pre skutočný prospech,
ktorý ľudia získajú,

všetky tie dobré zážitky,
o ktorých mi rozprávate,
všetky tie zmeny,
veľké zmeny vo vašom
živote, všetko šťastie,
ktoré ste získali, nikdy
by som nemohla pokračovať.
Takže buďte opatrní,
kam idete, čo hovoríte,
na koho sa pozeráte
a ako kritizujete ľudí.
Pretože práve to
naznačuje vašu úroveň,
nič iné, a dokonca je lepšie
o tom ani nehovoriť,
aby ľudia nevedeli,
na akej úrovni ste.
Ak o tom hovoríte,
ľudia to budú vedieť.
Ak o tom nehovoríte,
viete to len vy.
Ak sa sťažujete,
je to znakom nízkej úrovne.
A ak to skutočne nie je
veľká záležitosť,
rozumiete?
Pretože všade,
kam idete,
narazíte na ťažkosti.
Ak sme vnútri šťastní,
dokážeme sa zmieriť
s mnohými vecami.
A vy viete,
že od vás neprijímam dary,
neberiem
ani nepožadujem nič.
Takže všetko, čo mám
z mojich obrazov
alebo z kníh,
použijeme to.
Nechceme vás obťažovať.
Rozumiete?
Takže si myslím, že už máme
to najlepšie vybavenie.
Hovorila som vám,
keď som bola v Himalájach,
mala som len dva páry
nohavíc, jeden pulóver,
ktorý som neskôr zahodila,
pretože bol príliš ťažký.

A jeden spacák
vojenského typu.
To bolo všetko.
A rozprávala som vám,
že som postupne odhadzovala
jednu vec za druhou,
ako som stúpala vyššie.
Musíte sa šplhať do hôr,
prebrodiť rieky niekedy
v nebezpečnom období,
pretože ste počuli,
že je tam majster alebo
sa predpokladá,
že je to majster.
A kráčate míle
počas sneženia,
v chladnom počasí,
vaše nohy sú mokré,
opuchnuté a studené
a nemáte
žiadne topánky na výmenu,
pretože si nemôžete so sebou
vziať priveľa vecí.
A čím dlhšie som putovala,
tým menej vecí som si mohla
dovoliť nosiť.
Jedla som jedlo,
ktoré jedli tí najchudobnejší
ľudia v Indii,
pretože som so sebou
nemala veľa peňazí
a chcela som, aby mi
vydržali dlhšie,
až kým nebudem spokojná
s osvietením alebo
s majstrom, ktorého nájdem,
rozumiete?
A niekedy som sa ani
neodvážila kúpiť si
drahé jedlo. Jedla som to
najlacnejšie, čo som mohla
dostať, aby som mohla
vydržať dlhšie bez toho,
aby som závisela na ľuďoch.
Neprosila by som od nikoho.
Takže som chodila pešo
a sedela v tretej alebo štvrtej
triede, ak som niekam
chcela ísť,
pretože to bola duchovnosť,

čo som chcela, nie pohodlie.
Takže nech máte
akékoľvek nepohodlie
v centrách,
oproti našim centrám
to nič nie je.
Strpte to prosím
a vyrastiete
z prekážok a ťažkostí.
Tieto veci nám pomáhajú
rozvinúť našu trpezlivosť,
porozumenie,
lásku a prijímanie.
Nie sme tu navždy.
Väčšina z vás
má už viac ako tridsať.
Budete žiť do šesťdesiatky
alebo sedemdesiatky.
Ja som bola sama, veľmi
osamelá, malá žena v Indii,
ktorá putovala všade. Áno.
A dokážete si predstaviť,
koľko strádania som musela
prekonať.
Ale ja som to ani nebrala
ako útrapy, pretože som bola
zaslepená svetlom Boha.
Nemyslela som na nič.
Nemyslela som na žiadne
nepohodlie.
Takže som si nemyslela,
že sú to útrapy.
Nie je žiaden problém
nájsť cestu.
Skutočne, dokážeme sa
prispôbiť čomukoľvek.
Nepohodlie budeme mať
všade, kam pôjdeme,
buďte na to pripravení.
A ak prídete do
niektorého z našich centier,
majte na pamäti,
čo chcete a nevšímajte si
tieto malé veci,
ktoré sa dejú.
Na každom preplnenom
mieste je to neodvratné.
Nie je to domov.
Nenútime vás prísť,
pretože vám tu

nemôžeme sľúbiť
Nebo, ak nemáte
Nebo vo svojom vnútri.
Teraz už rozumiete?
Toto sú
veľmi malé záležitosti.
Ale vďaka malej záležitosti
môžeme pochopiť
svoju úroveň.
Pretože ak by sme nedokázali
tolerovať malú záležitosť,
ako môžeme tolerovať
väčšiu? Je to tak?
Dieťa najskôr
pije mlieko
a pomaly začína jesť
pevnú rozmixovanú potravu,
predtým, než si zvykne
na ryžu
a zemiaky
a všetky ostatné
ťažko stráviteľné potraviny.
Takže by sme sa mali naučiť
stráviť naše duchovné
výsledky jeden po druhom.
Áno. Nie je treba žiadať ma
o veľké osvietenie,
keď nedokážete stráviť
malá osvietenie, áno?
Takže musíme ísť pomaly.
Dieťaťu nemožno dať
vysoko výživné jedlo,
keď dokáže stráviť
len mlieko, rozumiete?
A matka vie,
čo mu má dať.
My jeme tofu alebo vysoko
výživný glutén,
ale nemôžeme to dať
novo narodenému dieťaťu,
ktoré má pár mesiacov.
Rozumiete?
Takže rovnakým spôsobom
sa musíme učiť
my sami a musíme
stráviť to, čo sme dostali,
aby sme dostali viac.
Ak to nedokážeme stráviť,
nedostaneme viac.
Ak už máte

tráviate ťažkosti,
idete k lekárovi
ale neužívate liek
a nevyľiečite sa,
lekár vám nemôže dať
nič viac,
pretože čím viac vám dá,
tým väčšie ťažkosti
budete mať
a narobíte si
väčšie problémy.
Nie je to tak?
Áno, je to rovnaké.
Takže neočakávajte
od učiteľa príliš veľa,
keď vy sami nedokážete
veľa stráviť.
Takže podľa týchto
malých vecí
dokážeme posúdiť
našu úroveň a správanie
a pokúsiť sa prekonať to.
Pretože všetko to spočíva
v mysli, či už si zvolíme
prekonať to
alebo tam zostať,
dupať nohami
ako dieťa
a získať toľko pozornosti,
koľko len dokážeme.
Toto pre nás nie je dobré.
Mnohé veci je možné
veľmi ľahko
zle pochopiť.
Niekedy nám ľudia
dajú to najlepšie
s najlepším úmyslom
a kvôli našej
temnej zamračenej mysli
to berieme ako niečo zlé.
Preto to nie je tak,
že nám nie je dané Nebo,
my len niekedy nevieme,
čo si s Nebom počať.
Rozumiete?
Preto vaša úroveň
závisí na vás.
Vaša úroveň závisí
na vašom myslení,
na vašom chápaní,

na vašom akceptovaní,
na vašej veľkosti.
Ak ste príliš malí, aj keď
vám dávame veľkú vec,
nedokážete ju uniesť.
Ak sa niekto pozerá
len cez okno,
cez malé okno,
nezáleží na tom, aká je vonku
veľkolepá panoráma,
dokáže z nej vidieť len
trochu. Rozumiete? Áno.
Takže v každom prípade
teraz viete, že naša úroveň
skutočne závisí na nás.
Preto Budha povedal:
„Spoliehajte sa na seba.
Zapáľte svoju vlastnú
pochodeň.“ Nepovedal to
preto, že nepotrebujeme
majstra ale preto, že musíme
aj spolupracovať, áno?
Najväčšia vec
závisí na nás, aj keď
je to len jedno percento
ale je to veľmi dôležité
pretože je to
veľmi individuálne.
Ak nedokážeme prekonať
svoju pýchu, tvrdohlavosť,
úzkoprsé myslenie,
nemôžeme sa dostať
ďalej, ako sme.
Je to len na nás,
aby sme sa kontrolovali
a pripomínali si, čo treba
robiť. Tak to je.
Preto je Cesta
celkom naša,
veľmi individuálna, veľmi
ľahká a predsa veľmi ťažká.
Pretože nedokážeme
prekročiť sami seba,
nedokážeme prekonať to,
čo si myslíme.
To je ten problém.
Takže sa pokúste byť opatrní
v tomto bode
a pozdvihnúť sa hore.